

Langt fra miraklerne

Mexico City

En hilsen fra Regnar Kristensen

De fleste pilgrimme tager de ti bud alvorligt, om ikke andet så i det mindste på deres pilgrimstur. Disse pilgrimme er anderledes. Narko, vold og død følger i deres fodspor, imens de håber på et mirakel fra "chefen", som de kalder Jesus. De drager hvert år fra skyggesiden af den urbane kolos Mexico City over bjerge og gennem små landsbyer for til slut at ende ved den katolske helligdom Jesus de Chalma. Men på trods af deres tro, der burde flytte bjerge, er der meget langt imellem miraklerne. 28 er allerede døde af de 30 unge, som for 11 år siden tog initiativet til den årligt tilbagevendende pilgrimstur.

Det er midnat. Her lugter allerede fælt af en syrlig blanding af kloak, marihuana og fortynder. Vi står 300 personer ved et mørkt gadehjørne foran alteret Juan Diego i smuglerkvarteret Tepito. Langt de fleste er mænd mellem 12 og 40 år, som har overlevet lidt af hvert i livet. Nogle af de ældre pilgrimme lyser op med deres reflekterende veste. Det giver dem åbenbart ret til at råbe af os andre. Før jeg når at forsvinde, bliver min rygsæk med mindst 20 kg overlevelsesudstyr losset op i en af de ventende varevogne. De yngste møder derimod op a la viva Mexico, medbringende kun en varm overfrakke.

Hvad ingen synes at glemme, er stoffer. De fleste holder deres fortyndervædede papirstumper nonchalant op til næsen, hvis ikke de ryger joints, der kunne gøre selv Bob Marley misundelig. – Man mærker ikke vejen med activo (fortynder), forklarer en af de fremmødte mig. – Maskinen virker ikke uden "benzin", tilføjer en anden venligst, idet jeg åbenbart ikke forstod beskeden. Ud over activo og marihuana bliver jeg hurtigt tilbuddt peyote (mescaline fra kaktus), opium, ecstasy, ice og crack (rygekokaïn). Til sidst, for at stoppe deres vedholdende nøden, hiver jeg min insulinsprøjte frem. Nålen giver den ventede respekt.

Klokken et sætter optoget sig endelig i bevægelse. Der skal ikke en sporhund til at lugte stofferne i dets kølvand, men disse pilgrimme er ligeglade, og det er politiet, der passerer, også. Selv de prostituerede, der har tændt bål langs gaderne i kvarteret for at varme sig, ser på os med tomme øjne. De har set værre. I den første vejttunnel begynder vi at synge, mere højt end smukt. Jesus, Maria og nogle døde kammerater prises, og vi glemmer for en kort stund den begyndende træthed. Der er stadig 115 kilometer at gå. Klokken er tre om natten, og der mangler ti timer, før byen er lagt endeligt bag os. De medbragte kors og helgenbilleder synes at blive tungere for hvert skridt, vi går. Heldigvis tilbyder mange at give en hånd med, når træthed eller lysten til en ny joint er påtrængende.

Sulten melder sig også hurtigt på banen. Ingen af dem, som normalt giver almisser ved vejen, står op for at made disse pilgrimme. Det ved de erfarne. Derfor organiseres venner og familie til at servere mad med jævne mellemrum på hele ruten. Der mangler således ikke "guddommeligt forsyn", som maden også kaldes, men enkelte lader den stå til fordel for endnu flere stoffer. Klokken to om eftermiddagen går det galt for den første. Politiet passerer optoget som så ofte før, da en knægt på overdosis resolut smadrer sit kristuskors i asfalten og springer ud over en dyb kløft. Vi fortsætter, som om intet er hændt. Ingen har synderligt lyst til at hjælpe politiet med at finde ham i bunden af den tilgroede kløft. Langt de fleste er eftersøgte, prøveløsladte eller har betingede domme hængende over hovedet. Dagen efter går rygtet, at knægten overlevede. Dermed er første mirakel på turen en realitet.

I skumringen stopper vi op i en mindre landsby. De yngste strømmer ind i de små butikker, imens ejerne hjælpeløst forsøger at holde styr på deres varer. Nogle stjæler så åbenlyst, at politiet bliver tilkaldt. De ankommer samtidig med, at en gruppe er i gang med at udrette både stort og småt i en ældre dames forhave. Politifolkene ryster opgivende på hovedet og forsvinder hurtigt igen. En ung fyr tilbyder mig umiddelbart efter et sølvkors. – Det er lige så billigt, som det er "varmt", påpeger han med ikke så lidt humor. Men ikke alle pilgrimme tager det lige let. – Svagpissere! Vi er de bedste røvere i byen, og vi nyder lasterne, men på denne tur er I sgu blevet lidt for snu. I har jo hele Mexico City til at røve i, men her er vi altså på pilgrimstur, lyder det fra en af lederne over en håndholdt mikrofon. Skideballen viser sig at være en tilbagevendende begivenhed de næste dage.

Om aftenen sætter vi teltene op foran en landsbykirke ved indfaldsvejen til storbyen. Det er langt fra alle, som har telt eller tæpper med, men de fleste finder plads hos nogle andre eller indretter sig i de små huse ved vejen. Nogle af pigerne bytter sex for et sovested. – Giv os lidt ”guddommeligt forsyn”, råber et par af pigerne efter mig. – De vil gerne have ”hvid” sæd, forklarer en ung alfons, som havde læst min tvivl. Nogle lokale har travlt med at sælge brusebade til de mere forfængelige af os.

I badet synes et par unge knægte, at det er skidesjovt at pisse på mig. De synes derimod ikke, det er sjovt at samle deres tøj op af lokummet. Jeg spørger min sidemand, hvor et par af hans mest synlige ar stammer fra. – Det var dumt af mig. Jeg var ved at stjæle en bilradio i kvarteret, da ejeren pludselig dukkede op med et gevær og fyldte mig med bly. Det kostede mig en punkteret lunge og en nyre. En anden i badet spørger ham, om han nogensinde har skriftet. – Nogle gange er det altså svært at skrifte, for jeg fortryder jo ikke, griner han lidt genert, hvorefter han interesseret spørger til, hvad jeg synes om kidnapning.

Næste morgen vækkes vi brat af kanonslag. En af de ældre pilgrimme har godt gang i et festfyrværkeri, men synes åbenbart, at vi er for sløve, hvorfor han smider kanonslagene i en ståloffaldsspand. Det giver et bedre brag. Der lyder eder fra de fleste, men op kommer vi. I dag er betonen skiftet ud med nåleskove. Faren ved mudder tages mindst lige så alvorligt som betonjunglen. Man giver hånden, når selv mindre vandpytter skal forceres. Nogle af pilgrimmene forestiller sig åbenbart, at der kommer vrede ånder og sure indianere med tomahawker ud af skoven. Ekkoet i trækroneerne giver os lyst til at synge højere, og vi glemmer, at dagen er lang. Da vi kommer frem til næste sovested, tårner tordenskyer sig allerede op i horisonten, og lyn oplyser snart det drivvåde landskab.

Nogle slår deres telte op på fortovet i landsbyen. Andre finder hønsehuse eller tagudhæng, hvor deres utætte telte ikke bliver oversvømmet. Andre igen bliver indlogeret på moteller af deres chefer, som kommer forbi i deres luksusbiler. Men de fleste ryger og sniffer blot endnu mere og tager på endnu en ”rejse”. For nogle bliver denne ”rejse” den sidste. Vi er i over 3.000 meters højde. Det er koldt, alt for koldt for nogen. Næste morgen finder vi en død og en anden halvdød i deres våde telt. 15 år og færdig. Pancho, en narkodealer og i øvrigt også ”kaptajn” på pilgrimsturen, giver os nyheden. – Cabrones! Høje på activo, ingen mad, ingen tæpper ... hvad fanden regner I med? Det er sølle fire dage, vi går, for at se vores ”chef”, og I er sgu ligeglade. En smule respekt for vores medbragte helgenbilleder ville ikke være af vejen. Uanset hvem fanden I tror, I er, kommer I ikke forbi mig uden en bedre kropsvisitering. Om det bliver med benene op ad, finder jeg jeres activo, og den bliver efterladt her uden diskussion.

Herefter lugter optøget for en stund ikke længere af fortynder. Men des flere andre stoffer går ned i de tørstige svælg. El Gordo, en anden af de professionelle pilgrimme, brokker sig til mig. – Mexico er et frit land. Vi forstår blot ikke at styre denne frihed, der er blevet vores fordømmelse, sukker den tidligere alkoholiker og bordelejer. Han har gået Mexico tyndt som pilgrim og betragter denne tur som en af de værste. – Dine ønsker vil ikke gå i opfyldelse, hvis du beruser dig på turen, stikker han drilagtigt til en pilgrim. Det synes dog ikke at bekymre denne. Som så mange andre går han turen for at takke ”chefen” for, at han stadig lever.

Edgar, den eneste på turen af de oprindelige 30, er ligeså nysgerrig som jeg. Han kommer op på min side og spørger til, hvad jeg er flygtet fra. – Vi startede i sin tid pilgrimsturen, for at de forskellige gadebänder gjorde noget andet end at bekrige hinanden. Der var mere respekt dengang, hvor ”Røde” var med i gruppen, fortæller han. Det hang måske sammen med, at denne Røde eftersigende ledede en gruppe lejemordere. – Nu er de unge ligeglade med os, brokker Edgar sig med en megajoint i munden.

Kort efter er den igen gal med respekten. Hovedet koger over på min gudfader og beskytter, Pago, en ældre pilgrim på 27 år. Efter et par forhånelser smider han trøjen. Sekunder efter roder han rundt på jorden og smækker en række blodige albuestød i hovedet på udfordreren, inden tilløbende får dem skilt ad igen. Ingrid, søsteren til Pago, havde heldigvis forinden nået at fjerne Pagos pistol fra hans bælte. – Øv, jeg ville ikke slås, men volden ”befaler”, sukker han i en stille stund. Stemningen er i det hele taget trykket denne dag. En anden pilgrim får også en på låget. – Læberne gror sammen igen. Det bøsseagtige forsvinder derimod aldrig, lød hans syrlige kommentar til de flækkedes læbers ophavsmand.

Denne nat finder Pago en hytte til vores gruppe. Det sparer os for at sove i de våde telte. Tidligt næste

morgen vækker ejeren af hytten os og beklager sig over en smadret håndvask på det fælles toilet. – Du kender os, vi gør ikke sådan noget, forklarer Pago ham uden overbevisning i stemmen. Manden er stadig vred og vil tilkalde politiet. Vi samler ind og giver ham til en halv ny håndvask. Det viser sig, at et par havde forsøgt sig på lokummet, og håndvasken var gået under pga. vægten. Det er ikke sådan, når lysten tager overhånd. Mange får deres første barn som 15-16-årige. Pagos søster er 32 og tager til Chalma for at takke ”chefen” for sit første barnebarn.

Den sidste dag går det ned ad hele vejen. Vejret bliver mærkbart varmere, og stemningen stiger, efterhånden som vi nærmer os Chalma. Der synges ekstra højt og bedes igen for de døde. Vi stopper ved en lille vej, hvor en af turens følgevogne venter. Den er fyldt med batmanfigurer, fodbolde, slik m.v., som nogle af lederne har anskaffet for at give det til de fattige børn i landsbyerne. – De er meget fattige; nogle har ikke engang sko, hvisker Pago til mig. Kvarterets ”gudfædre” giver gaver i håb om, at ”chefen” er mere tilbøjelig til at høre deres bøn, når vi endelig når frem. Belært fra tidligere år står børnene og venter ved vejen med store plastikposer. De ældre indianerkvinder holder sig heller ikke tilbage, når det gælder om at kræve gaver ind. – Vil du åbne en butik?, råber en pilgrim til en kvinde med sækken fuld af gaver. En anden pilgrim giver plastikpistoler til indianerpigerne. – De skal jo kunne forsvare sig, griner han. Det er desuden ikke kun indianerne, der får gaver. Der er også ”gudfædre” fra kvarteret, som giver os T-shirts og kasketter med pilgrimsturen graveret. De bliver hevet væk, som var de af guld.

I kirken i Ahuehuete kort før Chalma får vi vores sidste skideballe af ”kaptajnen” efter et minuts stilhed for den afdøde. – Det er trist, vi er her under festlige omstændigheder, imens de sørger i kvarteret. Mange af jer unge synes, at T-shirten og kasketten er vigtigere end jeres kristuskors og helgenbilleder. Der er endda folk, som laver forretninger på turen ved at sælge activo. Vi har alle vores private grunde til at komme, men her drejer det sig om en mission og en smule respekt for ”chefen”. Der er andet end vold og narko i livet. Denne pilgrimstur er noget andet. Det er jo kun fire dage, men hvis I blot kommer for rusen og balladen, så bliv hjemme til næste år. Det behøver I ikke at gå hertil for at finde.

Endelig ser vi kirken i Chalma. I forbifarten rapser de unge ikke så lidt fra de mange stande ved vejen. Skideballeerne preller af på dem. De er i paradys nu. Landsbyboerne er ikke vant til denne kaliber af pilgrimme. Nogle går barfodet det sidste stykke af vejen. Andre kravler på knæene ind i kirken. Mange med tårer i øjnene ved synet af ”chefen”. Hver beder om sit. Mange for et familiemedlem; død eller i fængsel. Andre for bedre helbred eller en god ”forretning”. En sidste gang synges slagsangen for ”chefen”, så han ikke er i tvivl om, hvem der er kommet. Straks efter opløser optøget sig i mængden af andre pilgrimme. Nogen bliver og nyder det nemme røveliv i provinsen. De fleste finder dog hurtigt tilbage til de kendte jagtmarker i hovedstaden. Da bussen sent på aftenen kommer tilbage til kvarteret, lyder det fra bagsædet. – Vi er hjemme, nu lugter det igen af pus og råddenskab. Pilgrimsturen var for disse folk en stille affære. På trods af dens kvaler kunne det være meget værre. Hverdagen er en anden historie. Her gælder den rå udgave af det mexicanske ordsprog: gør dig berygtet, og læg dig til at sove.